

Sygn. akt II Ca 281/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 21 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSR del. Radosław Grzęda SSO Janusz Roszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A.(...) (...) w P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 28 lutego 2017r. sygn. akt I C 1182/16

I. zmienia punkt 1 zaskarżonego wyroku i nadaje mu następujące brzmienie: „1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. (...) (...) w P. na rzecz powódki Z. S. kwotę 10.000 zł (dziesięciu tysięcy zł) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lutego 2016 r. i w pozostałym zakresie powództwo oddala”

II. oddala apelację w pozostałym zakresie,

III. zasądza do pozwanego Towarzystwa (...) S.A.(...) (...) w P. na rzecz powódki Z. S. kwotę 900 zł powiększoną o 23 % podatek od towarów i usług tytułem opłacenia kosztów zastępstwa procesowego udzielonego pozwanej z urzędu przez adw. J. S. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w K..

SSR del. Radosław Grzęda SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski

II Ca 281/17

UZASADNIENIE

Powódka Z. S. wniosła pozew przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w P. o zapłatę kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21.12.2015r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, której doznała w wyniku śmierci brata. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 28 lutego 2017 r. zasądził od od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. (...) (...) w P. na rzecz powódki Z. S. kwotę 10.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21.12.2015r. do dnia 31.12.2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty i orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok co do zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kwoty 6.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21.12.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.03)1,2016 r. do dnia zapłaty; ustawowych odsetek od kwoty 4.000,00 zł za okres od 21.12.2015 r. do 31.12.2015 r. i ustawowych odsetek za opóźnienie od tej kwoty za okres od 1.01.2016 r. do 3.02..2016 r. i w konsekwencji w zakresie punktu 2 i 3 wyroku.

Zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 217 § 3 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 17.11.1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (zwanej dalej „kpc”) poprzez oddalenie na rozprawie 16.02.2017 r. wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych, podczas gdy dowód ten był niezbędny dla wyjaśnienia istotnych spornych okoliczności w zakresie stopnia przyczynienia poszkodowanego do powstania i rozmiarów szkody,
2. naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 362 kc skutkujące nieproporcjonalnie niskim zmniejszeniem obowiązku naprawienia szkody w stosunku do znacznego stopnia przyczynienia poszkodowanego do powstania i rozmiarów szkody,
3. naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 448 w zw. z art. 24 §1 ustawy z dnia 23.04.1964 r. – Kodeks cywilny (zwanej dalej „kc”) skutkujące ustaleniem zadośćuczynienia za krzywdę powódki w wartości przekraczających – w okolicznościach nin. Sprawy – odpowiednie sumę pieniężną,
4. naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 14, ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych skutkujące zasądzeniem ustawowych odsetek od dnia wcześniejszego niż po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 4.000,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 04.02.2016 r. do dnia zapłaty i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie; w pkt 2 i 3 poprzez dokonanie stosunkowego rozdziału kosztów postępowania w I instancji według norm przepisanych oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz.

1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Sąd Rejonowy naruszył prawo materialne w zakresie ustalenia terminu początkowego naliczania odsetek za opóźnienie. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Pozwana zawiadomiła ubezpieczyciela o wypadku pismem z dnia 21 grudnia 2015 r., które wpłynęło do ubezpieczyciela w dniu 4 stycznia 2016 r. W tym dniu został on więc zawiadomiony o wypadku i jest zobowiązany spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu od tej daty, czyli opóźnia się ze spełnieniem świadczenia od dnia 4 lutego 2016 r. W też zakresie należało skorygować zaskarżone orzeczenie.

W pozostałym zakresie apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwany w postępowaniu konsekwentnie twierdził, że poszkodowany przyczynił się do powstania i rozmiaru szkody w 50%. Wniósł również – celem udowodnienia powyższego twierdzenia - o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych na okoliczność, jaki był przebieg zdarzenia z dnia 06.04.2008 r., który uczestników wypadku naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, na czym to naruszenie polegało i jakie miało procentowy wpływ na zaistnienie wypadku. Ciężar bowiem udowodnienia tych okoliczności spoczywa na pozwanym. Sąd oddalił powyższy wniosek dowodowy i zrobił to zasadnie, ponieważ ustalając stan faktyczny przyjął, że zmarły znacząco przyczynił się do wypadku. Natomiast znaczące przyczynienie się do wypadku to przyczynienie, co najmniej w 50%, czyli zgodnie z twierdzeniem pozwanego. Oddalenie wniosku dowodowego w takiej sytuacji nie stanowi naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik postępowania.

Pozostaje do rozważania ostatnie zagadnienie, czy zasądzone siostrze zmarłego zadośćuczynienie za krzywdę związaną ze śmiercią brata jest - uwzględniając jego przyczynienie się do wypadku i więzi jakie łączył rodzeństwo w tej konkretnej sprawie – rażąco wygórowane.

Należy podkreślić, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że Powódka była bardzo zżyta z bratem. Była jego jedyną siostrą. Zmarły był najstarszy z sześciorga rodzeństwa (5 braci i siostra). Brat był bardzo opiekuńczy. Stosunki powódki z bratem, zawsze bliskie i serdeczne, zacieśniły się szczególnie po śmierci bratowej. Brat jako samotny bardzo często odwiedzał siostrę. Nocował u niej. Siostra, która od 2006 r. . jest w separacji również szukała bliższego kontaktu z bratem. Pomagała mu m.in. chodziła z nim do lekarza. Powódka bardziej przeżyła śmierć brata niż śmierć ojca. Do dnia dzisiejszego odczuwa jego brak.

Sąd Rejonowy uwzględniając tę szczególną, nieprzeciętną więź powódki ze zmarłym bratem zasądził – i słusznie – zadośćuczynienie wyższe niż zasądza Sąd w tego typu przeciętnych wypadkach.

Nie jest więc trafny zarzut pozwanego, że wysokość zasądzanego zadośćuczynienia jest nieodpowiednia do zakresu doznanej krzywdy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

Radosław Grzęda Wojciech Vogt Janusz Roszewski